

יצירות הסרות-רחמים על ויאצ'סלב מור לטוב (שיר-החזן הסובייטי לשעבר) וצה גווארה.

בקובץ המסות תקיפות ושיחזורים מקור בצות מסות היסטוריות על הדיקטטורה של טרוצ'ו ברפובליקה הדומיניקנית ועל המפלגה הקומוניסטית של קובה. כמרכן בולט בקובץ שיערוך אהוד לטרוריסם הרוסי בראשית המאה ועד המהפכה הרוסי, ועיונים על המאדיה — שבהם הוא מפתח השקפות של הרברט מארכוזה (האדם החד-ימדי), הגדרות של מאבק בפוליטיקה האקולוגית.

נחשא שלו מקדיש אנוצברגר מקום רב הוא תורת "שלילת הבנייה" שבה הוא טוען כי הבנייה אינה פשע — אלא עוד טאבו של התברת. המחשה הוא מליח שעד היום לא פירסם המטכ"ל תרגומי את גירסתו בעניין הקצין הצרפתי אלפרד דרייפוס שזראשם בריגל למען גרמניה — כך שמחוסר מידע מלא לא ניתן לפסוק לחלוטין את חסותו או את אשמתו. אני ונצברגר טוען שבוגדים ומרגלים משחקים למעשה ב"שטרם ונגנים", ולמרות הרי גול בעזרת לוינינים, או ריגול-עשיתי — הנפצים כיום — הרי השקפת הציבור

כנושא "הבנייה" נקבעת עליידי שיקולים לא רציונאליים המשוועדים לסאבורה-חב רתי.

במסות על האקולוגיה טוען אנוצברגר, כי "משבר-האקולוגיה" נוצר במתכוון לי-מטרות דיווחיות עליידי בעלי-ההון, וזאת עלימנת שירוויחו פעמיים: פעם אחת מזיהום-הסביבה, ופעם שניה מטיהור ה-זיהום-הסביבתי. יחד עם זאת מזהיר אני ונצברגר, כי כישלון הטיהור-האקולוגי עלול לדחוף את בעלי-ההון לפאשיזם בסיגנון חדש.

הנס מאגנס אנוצברגר מייצג בשירתו ובמאמריו סיגנון חדש של סיפרות ומתי שבה פוליטית-חברתית, הרווח בשנים הר-אחרונות בקרב אנשי-רוח במערב-אירופה.

תרגום

אתיקה

הפרופסור ראובן ירון, בעבר דיקן ה-

פקולטה למישפטים, ובהותו מנהל בית-הספרים הלאומי האוניברסיטאי בירוש-לים אינו "סתם פרופסור", או "פרופסור גמור" כאותם פרופסורים ייקים, שייסדו את האוניברסיטה-העברית ואת הספרייה הלאומית, ושימשו את ש"י עגנון בתיאור הווי חיהם, ואתם לספרים בסיפרו שירה.

הפרופסור ירון הוא חבר הליכוד ומייצג-גו כ"איש-רוח" ראשון במעלה באנוספור-תוכניות-טלוויזיה, אלא שהפרופסור ירון אינו תוחם בין עיסוקיו הפוליטיים למיש-רתו הציבורית והלא-פוליטית. במלאת 80 שנה למשורר-הלאומי אורי צבי גריני-רג, ערך לו פרופסור ירון תערוכה ניר-חבת באולם התצוגות של הספרייה-הלא-מית, בצירוף פלקט צבעוני, ואלבום כתי-בים בן 198 עמודים מהודרים בחבנית אלבומית, שהדפסתו עלחה עשרות אלפי-לירות.

בימים אלה נחנכה באולם-התצוגות תע-רוכה עלובה, עם פלקט וקטלוג דלים, לתיאור פעליו של י.ל. מגנס, שהשתייך בזמנו ל"ברית שלום" היפוש איפנים להתי-

דברת עם הערבים, מלבד פעילויות אלה, היה מגנס בין מייסדי האוניברסיטה העב-רית בירושלים, וגם הספרייה הלאומית ש-פרופסור ירון משמש כמנהלה.

אורי צבי גרינברג
הספרייה הלאומית

..חשבתי שאני חוטא גדול. למה? בגלל שנמשכתי לגברים - לנערים

שלמדו אתי בבית-הספר - ואזי באיזה לילה קראתי שיר של אלן

ג'ונסברג... ואני אמרתי לעצמי: יותם, האם בשביל זה התפללת?"

סיפורות על אהבת גברים

"קומוניקציה מינית"

● "פנישה בין כתב פוטנציאלי וקורא פוטנציאלי, אם כן, אינה מזמלצת כלל. כל מה שהשניים יוכלו לעשות יסתכם באננות ביחד, בחדר אחד או בחדרים נפרדים באותה דירה. אתה משער כי קומוניקציה מינית עם אנשים כמך, כפי שניסחתם זאת קודם היא בלתי אפשרית, כשל סירובם של אלה בעבר — סירוב אשר הביא אותך לאני של פלוסי — ועל כן נשאר רק אפשרות הקומוניקציה בכתב. אתה כותב לאנשים שאתה רוצה — אז רצית לשכב איתם, ללשף את שערותיהם, לתת להם יין ולקרוא להם שירים או פרקים נבחרים מהתנ"ך; אנשים שאתה יכול לדבר איתם בלשון שבה אתה כותב (האני של פלוסי נזקק ללשון נכבדה הרבה יותר); אנשים שאתה יכול לשלפן אליהם. אבל אתה נאלץ לכתוב אליהם כפני ישום קומוניקציה אחרת לא מתקבלת על הדעת..."

● "כאן מפייע לרוב האני המפונק, הרוחה את האני הכותב ומקדיף לשכב במיטה ולהאזין לרדיו במקום לעסוק בחיית הרעשים החיצוניים המפריעים את האני הכותב. אבל הבחירה הזאת — באני המתפנק — השתי-משת פעמים רבות מרי, ואם תמשיך לבחור בה, לא תכתוב שום דבר, לעולם. אין כל צורך, כמובן, בדברים האלה שאתה כותב. והאלמלא הנסיבות — צריך לכתוב משהו ולפרסם משהו כדי להרוויח כסף (הכסף הזה, כל אימת שהוא בא, מתמחה אותי. אבל הוא נחוי); צריך לכתוב משהו כדי להצדיק את עצמך על שאינך מתאבד; צריך לכתוב משהו כשכיל אותו אני קורא, הממתין עכשיו כנמל-תקופה שמתם וכי, לכל דבר, אפילו לדברים שאתה כותב — לא היית כותב כלל." (מתוך "השערות על מותו של פייר פאולו פאזוליני")

"הארץ המובטחת"

● אני זוכר את הנסיעה שלי מנמל חיפה לאשדוד. זכרתי בעת הנסיעה את הבריחה שלי מהנסיעה הצפירה לארץ בלתי-נודעת, שאבי אמר לי כי גגיע אליה, ואני אמרתי לעצמי מה לך בארץ ההיא, מה לך הרחק מהאנשים — מהילדים — שהם אתה. והמונית דהרה. ראיתי עצים שכמותם לא ראיתי לפניכן. עצים שעד היום אינני יודע את שמותיהם. ובאשדוד — הייתה איזו הרפתקה, שכן אמי מתה עוד לפני שבאנו הנה, ואבי רצה לדאוג לעני-ייניו או הייתה הרפתקה במוסד ניצנים. על הרגשותו של ילד-חזק, גולה, שעדיין אינו יודע לומר את המילה "ניכור", עד שהילד, בעצם הנער, למד לומר את המילה "ניכור", והסתלק משם. אתה מבין, שפתי הייתה אחרת. ברנעים האחרונים שלפני השניה, נטו הגעגועים אל

ייתם ראובני (28), נולד ברומניה, עלה לישראל ב-1964, ונשלח עם בני-משפחתו לעיר אשדוד. התחנך במוסד "ניצנים". סיים את לימודיו התיכוניים בבית-הספר התיכון באשדוד. שירת בנח"ל. היה חבר קיבוץ מישב-עם. עבד במערכת "למרחב" בתור מגיה. ב-1970 הצטרף למערכת "הארץ" כעורך עמודי-פנים, ושם עבד עד 1976. יותם ראובני טרם פירסם ספר. סיפוריו פורסמו במוספסי-סיפורותיים של העיתונות היומית, וביניהם: "השערות על מותו של פייר פאולו פאזוליני" (1976); "בטיקות האהבה בעיקבות החיים" (1977); "עכשיו" (35/6), "הרחיפה הלבנה החיא" (דבר 1977) ו"אורן חושש מעליית הימין" ("פרוזה" 15/6) המתא-רים את הווי-חיהם של ההומוסקסואלים בארץ.

מזנוולוב

"מישגב-עם" קיץ 1970"

● "הוא רץ, עירוב, בין עצי-התפוח, כמטע, כמטע החולה, והממטרות כשומים, כשומים או כלטיפות, ולפי-נות-ערב ההרים היו מבחילים, כמו געגועים היו ההרים. הוא רץ, עירוב, אבל לא אל ההרים, לא אל השדות, אפילו לא אל עצמך, הוא ידע. ועיניו סקרו את השמשים, כושות להודות כבליוש הוה, שכן אז הוא עדיין האמין כי ישוב ויראה, ולו להרפתקין, ישוב ויראה, אבל עליו לוותר, הוא יודע שקליו לוותר." (מתוך "הרחיפה הלבנה החיא")

"ענוג הלילה בו הורה גבר"

● יש איזו בעיה בין הניסיון לספר את הסיפור

מקומות ואל נוסים אשר היו זרים גם לי בעת שהותי עם אנשים — נערים — שבאו כדי לראות את תארץ-המובטחת. היא אכן מובטחת. או שהיא בסך הכל איזה מין טיול קטן מחיפה לאשדוד, מאשדוד לניצנים, מניצנים להרבות של איזה מחנה בריטי שנמצא ליד ניצנים, ושם פנימה. אל יותם, שנקרא או בשם אחר.

● אבל אני ברחתי ממוסד ניצנים. האתה יודע למה. מפני שבוקר אחד, היתה תוכנית לעקרת-הבית. הנחתה את התוכנית או רבקה מיכאלי. האני רציתי להישאר במיטה, ולשמרע את קולה של רבקה מיכאלי. ורבקה מיכאלי היתה או תקסם והחשיכה והריחוק. ואז ברחתי מניצנים. אני עוד לא פגש את האשה אשר עימה הוא עושה עד עכשיו, ואני מצטער על כך שאני בעצם תלוי בנסיבות שלא בחרתי בהן, שלא בחרו בי. שלא שאלו אותי — הנסיבות — אם אני אהב אותן או לא. אתה רוצה לדעת עכשיו פרטים בקורסיים. אנהני יכולים כרגע להחליף פרטים בקורסיים, כפי שאחרים מחליפים בחלים. אבל אלה שמחליפים בחלים יכולים להירדם בתוך הגופים המופלאים של הבחלים אשר אותם החליפו. מה יש לנו, הוץ מפרטים בקורסיים? והפרטים בקורסיים סה מייג עים. אתה רוצה לדעת מתי תתחלתי לכתוב? התחלתי לכתוב בשביל בחור שישמו היה אורי. כעת הוא קצין בציה"סוחר. ומה אני ביקשתי לומר לו. אל תשכח שהייתי או נער אשר לא ידע עברית. רציתי להיות שלו. רציתי שהוא יהיה שלי.